

VILNIAUS APYGARDOS ADMINISTRACINIS TEISMAS

SPRENDIMAS LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2017 m. rugsėjo 8 d.
Vilnius

Vilniaus apygardos administracinio teismo teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Violetos Balčytienės, Jolantos Malijauskienės ir Rūtos Miliuvienės (kolegijos pirmininkė ir pranešėja), dalyvaujant pareiškėjo atstovei advokatei Viktorijai Budreckienei, atsakovės atstovui Viktorui Popandopulai, trečiajam suinteresuotam asmeniui Algirdui Ramanauskui, viešame teismo posėdyje žodinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinę bylą pagal pareiškėjos UAB „Alfa media“ skundą atsakovei Visuomenės informavimo etikos asociacijai ir trečiajam suinteresuotam asmeniui Algirdui Ramanauskui dėl sprendimo panaikinimo.

Teismas
n u s t a t ė:

Pareiškėja UAB „Alfa media“ kreipėsi į teismą su skundu, prašydama: 1) panaikinti Visuomenės informavimo etikos komisijos (*toliau – ir Komisija*) 2017-03-01 sprendimą Nr. EKS-12/17 ir Tado Rastenio, Artūro Račo, Reginos Laucytės, Tomo Rutkausko, Rūtos Tuomaitės, Erikos Leiputės-Stundžienės, Lietuvos švietimo įstaigų profesinės sąjungos, Lietuvos švietimo profesinės sąjungos, Lietuvos mokytojų profesinės sąjungos ir Lietuvos švietimo darbuotojų profesinės sąjungos skundus pripažinti nepagrįstais; 2) priteisti sumokėtą žyminį mokestį.

Nurodė, kad Komisija 2017-03-01 priėmė sprendimą Nr. EKS-12/17, kuriuo pripažino UAB „Alfa media“ padarius Lietuvos visuomenės informavimo etikos kodekso (*toliau – ir Kodeksas*) 15 ir 21 straipsnių pažeidimus Algirdo Ramanausko publikacijoje „Išgyvenimo vadovas moksleiviui“ (*toliau – ir Publikacija*).

Skunde teigiama, kad buvo pažeistas Komisijai pateiktų skundų nagrinėjimo terminas, t. y. skundai išnagrinėti praėjus beveik pusei metų. Toks Komisijos elgesys pažeidė tiek pareiškėjos, tiek Publikacijos autoriaus Algirdo Ramanausko teisėtus lūkesčius.

Pareiškėja paaiškino, kad sprendimas buvo priimtas tinkamai neįvertinus, jog Publikacija yra neabejotinai subjektyvaus pobūdžio. Ji paskelbta interneto portalo skiltyje „Nuomonės ir komentarai“, kas patvirtina jos autoriaus subjektyvumą – t. y. aiškiai nurodant, kad tai yra autoriaus vertinimas, nuomonė. Be to, sprendimas buvo priimtas tinkamai neįvertinus Publikacijos žanro. Kūrinyje priskirtinas feljetono žanrui. Tai nurodyta tekste, ši aplinkybė nurodyta ir skundžiamame sprendime. Pažymi, kad Komisija nei posėdyje, kuriame buvo nagrinėjama Publikacijos paskelbimo atitiktis Kodekso nuostatomis, nei sprendime šios aplinkybės nepaneigė. Komisija neatsižvelgė į tai, kad Publikacija nėra informacinio pobūdžio, o yra akivaizdžiai humoristinis, ironiško pobūdžio

kūrinys. Todėl tokiam kūrinui būdingas ironizavimas, hiperbolizavimas, satyra, kitos vaizdingos išraiškos priemonės. Publikacijos ištraukų atitiktis Kodekso nuostatomis privalėjo būti vertinama žanro, kuriam ji priskirtina, atžvilgiu. To nepadarius, pripažintina, kad skundžiamas sprendimas priimtas nevisapusiškai įvertinus Publikacijos turinį.

Pareiškėja pažymėjo, kad ėmėsi būtinų techninių priemonių, kad kūrinį skaitytų tik pilnamečiai asmenys. Be to, tikslinė internetinio portalo auditorija nėra nepilnamečiai asmenys ir portalo turinys kuriamas bei skelbiamas vienareikšmiškai orientuojantis į pilnamečius skaitytojus. Nei Publikacijos autorius, nei pareiškėja neturi pareigos skelbti tik tokias publikacijas, kuriose išreikštą autoriaus sarkazmą ir naudojamas menines išraiškos priemones suprastų visi pilnamečiai asmenys, nepriklausomai nuo jų emocinio išprusimo ir intelekto. Teigė, kad Komisijos išvada, jog dalis skaitytojų galėjo būti nepilnamečiai asmenys arba pilnamečiai, nepasiekę teksto suvokimui būtinos emocinės ir intelektualinės brandos yra nepagrįsta. Be to, pareiškėjos manymu, Komisija akivaizdžiai nepagrįstai pareiškėjos naudojamas technines priemones įvardijo tik kaip atsakomybės perkėlimo už galimai žalingo turinio prieinamumą nepilnamečiams ant asmenų atsakingų už jų priežiūrą būdą.

Skunde nurodoma, kad Komisija, priimdama sprendimą, neįvertino viso Publikacijos teksto bei akivaizdaus žodžių vartojimo perkeltine prasme bei perdedant. Komisija nusprendė, kad kūrinys buvo netiesiogiai skatinama daryti nusikaltimus, pažeisti viešąją tvarką, mėgdžioti aprašomą agresyvų elgesį akivaizdžiai neatsižvelgė į tą aplinkybę, kad tekste autorius kalba vartodamas perkeltinę prasmę bei perdedamas ir hiperbolizuodamas, kalbėdamas sarkastiškai. Skundžiamame sprendime buvo vertinamos tik atskiros ištraukos, neatsižvelgiant į visą Publikacijos tekstą bei jos paskelbimo kontekstą. Tokia turinio analizė, suabsoliutinant atskirų žodžių tiesioginę prasmę, negali būti laikoma objektyvia ir išsamia. Komisija, priimdama sprendimą, neįvertino problemos, kuri aptariama Publikacijoje, aktualumo. Šiuo atveju kūrinys buvo jos autoriaus reakcija į aktualią problemą. Neabejotina, kad tokios problemos iššaukia visuomenės ir atskirų jos narių pasipiktinimą, o reakcija gali būti ir net labai arši kritika, vartojant žodžius perkeltine prasme bei hiperbolizuojant, rašant sarkastiškai, šaržuojant. Be to, Publikacija nebuvo nukreipta į jokių konkrečių asmenį ar jų grupę.

Paaikšino, kad autorius Algirdas Ramanauskas Lietuvos visuomenėje yra žinomas kaip humoro žanro atstovas, šaržavimo meistras, gebantis į itin aktualias visuomenei problemas žvelgti sarkastiškai, vartodamas hiperbolizavimą, akivaizdžiai perdedamas, Taigi, ši aplinkybė jau savaime skaitytojus informavo, kad tekste bus randama daug perdėjimo, hiperbolizavimo, sarkazmo ir humoro. Tačiau, net ir tuo atveju, jei būtų pritarta Komisijos vertinimui, kad tik nedidelė visuomenės dalis gali suprasti Publikacijoje išreikštą sarkazmą bei menines išraiškos priemones, tai nesudaro teisinio ar etikos principais grindžiamo pagrindo riboti autoriaus teisę paskelbti kūrinį, net jei jis ir yra itin kritiškas ir šokiruojantis. Komisijai skundžiamu sprendimu konstatavus, kad Publikacija neturėjo būti skelbiama arba jos turinys turėjo būti kitoks, turi būti atsakyta į klausimą, kokie turėjo būti pareiškėjos ir autoriaus veiksmais, kad Kodekso pažeidimas nebūtų nustatytas. Teigė, kad Komisija skundžiamu sprendimu apribojo pareiškėjos teisę skleisti informaciją ir Publikacijos autoriaus teisę į saviraišką.

Teismo posėdžio metu pareiškėjos atstovė palaikė skunde išdėstytus argumentus ir prašė jį tenkinti.

Atsakovė Visuomenės informavimo etikos asociacija (*toliau – ir Asociacija*) su skundu nesitiko, prašė jį atmesti kaip nepagrįstą. Atsiliepime nurodė, kad skundų dėl Publikacijos nagrinėjimas nebuvo nei sąmoningai vilkinamas, nei atidėliojamas. Visi gaunami skundai nagrinėjami eilės tvarka, tačiau dėl itin didelės jų gausos bei žmoniškųjų ir materialinių išteklių ribotumo Komisija ne visus spėjo išnagrinėti per 90 dienų. Tai, jog skundai buvo pradėti nagrinėti vėliau, nei per 90 dienų nuo jų gavimo dienos, niekaip nepažeidė pareiškėjos teisių ir teisėtų interesų, kaip ir neturėjo įtakos galutiniam Komisijos sprendimui.

Atsiliepime teigiama, kad priimdama skundžiamą sprendimą, Komisija atsižvelgė tiek į Publikacijos žanrą, tiek ir į tai, jog ji buvo paskelbta nuomonių skiltyje, nes, priešingu atveju, kūrinys turėtų būti vertinamas ne visuomenės informavimo etikos, o baudžiamųjų įstatymų,

draudžiančių raginti smurtauti, kontekste. Be to, ribojimai skelbti informaciją, kurioje raginama smurtauti, yra absoliutūs. Nei Kodeksas, nei Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymas (*toliau – ir Įstatymas*) nenumato jokių išlygų, leidžiančių skelbti tokio pobūdžio informaciją, atsižvelgiant į publikacijų, kuriose ji skelbiama, žanrą ir (ar) teminę siltį. Todėl tiek autorius, tiek pati pareiškėja, nepriklausomai nuo publikacijos pobūdžio ir tikslinės auditorijos amžiaus, privalo naudoti tik tokias menines išraiškos priemones, kurios nebus priimtoms kaip raginimas (skatinimas) daryti nusikaltimus, pažeisti viešąją tvarką, mėgdžioti agresyvų elgesį ir pan.

Paaikšino, kad buvo paskelbta ne tik neigiama poveikį nepilnamečių vystymuisi daranti informacija, kurios platinimas yra ribojamas – nepadorūs, užgaulūs žodžiai ir posakiai, bet ir informacija, kurios skleidimas apskritai yra draudžiamas – raginimai smurtauti prieš tam tikrą asmenų grupę. Tokios informacijos skleidimas yra draudžiamas, nepriklausomai nuo kūrinio žanro ir tikslinės jo auditorijos amžiaus. Sprendžiant tiek iš Publikacijos antraštės, tiek ir iš jos teksto, kur autorius kreipiasi tiesiogiai į moksleivius, pastaroji buvo adresuota būtent nepilnamečiams. Todėl, net jei ir sutikti su pareiškėjos pozicija, jog Publikacijoje buvo paskleista tik ribojama, o ne draudžiama informacija, užsklandos N-18 panaudojimas šiuo konkrečiu atveju buvo ne tiek nepilnamečių galimybes perkaityti ribojanti priemonė, kiek papildomas argumentas nepilnamečiams susipažinti su nauju jų tarpe populiaraus autoriaus darbu.

Atsakovė teigė, kad raginimai papurkšti pipirinių dujų į veidą, trenkti į dantis ar rėžti ašmenimis mokytojui per veidą tekste buvo išsakyti ne perkeltine prasme, o tiesiogiai ir negali būti laikyti priimtina menine raiškos priemone, nepriklausomai nuo kūrinio žanro. Net jei ir autorius siūlo smurtauti ne prieš visus, o tik prieš galimai netinkamai savo pareigas einančius mokytojus, šie jo raginimai negali būti laikytini pateisinamais. Teisės aktai draudžia smurto skatinimą prieš bet kokį asmenį ar asmenų grupę, nepriklausomai nuo jo kaltės, tinkamumo užimamoms pareigoms ar bet kokių kitų savybių. Šiuo gi konkrečiu atveju buvo raginama smurtauti iš esmės prieš visą tam tikru profesiniu požymiu apibrėžtą asmenų grupę – mokytojus. Publikacijoje pateiktos informacijos skleidimas negali būti pateisinamas nei kūrinio žanro specifika, nei autoriaus galimai patirtais išgyvenimais ir saviraiškos laisve.

Teismo posėdžio metu atsakovės atstovas palaikė atsiliepime išdėstytus teiginius ir prašė skundą atmesti. Nurodė, kad nagrinėjamu atveju dėl pareiškėjos panaudotų techninių priemonių, jog Publikaciją skaitytų tik pilnamečiai asmenys, ginčo nėra. Ginčas šiuo atveju kilo dėl to, kad tokia informacija apskritai neturėjo būti skelbiama.

Trečiasis suinteresuotas asmuo Algirdas Ramanauskas teismo posėdžio metu pritarė pareiškėjos skunde išdėstytiems argumentams ir prašė skundą tenkinti.

Teismas

k o n s t a t u o j a :

Byloje ginčas kilo dėl Komisijos 2017-03-01 sprendimo Nr. EKS-12/17 „Dėl pripažinimo padarius Lietuvos visuomenės informavimo etikos kodekso pažeidimus“ teisėtumo ir pagrįstumo.

Iš byloje esančių rašytinių įrodymų nustatyta, kad Tadas Rastenis, Artūras Račas, Regina Laucytė, Tomas Rutkauskas, Rūta Tuomaitė, Erika Leiputė – Stundžienė, Lietuvos švietimo įstaigų profesinė sąjunga, Lietuvos švietimo profesinė sąjunga, Lietuvos mokytojų profesinė sąjunga ir Lietuvos švietimo darbuotojų profesinė sąjunga kreipėsi į Komisiją dėl internetiniame portale www.alfa.lt pavišintos Algio Ramanausko publikacijos „Išgyvenimo vadovas moksleiviui“ atitikimo Kodekso nuostatoms. Komisija, išnagrinėjusi šiuos skundus, 2017-03-01 priėmė sprendimą Nr. Nr. EKS-12/17 „Dėl pripažinimo padarius Lietuvos visuomenės informavimo etikos kodekso pažeidimus“, kuriame konstatavo, kad Algio Ramanausko publikacijoje „Išgyvenimo vadovas moksleiviui“ (alfa.lt, 2016-09-02) buvo pažeistas Kodekso 15 str., nustatantis, jog žurnalistai, viešosios informacijos rengėjai ir skleidėjai neturi skelbti informacijos, kuri tiesiogiai ar netiesiogiai skatina daryti nusikaltimus, pažeisti viešąją tvarką, mėgdžioti agresyvų elgesį, ir 21 str., nustatantis, jog žurnalistai, viešosios informacijos rengėjai savo kūrinuose turi vengti vartoti nepadorių, užgaulių žodžių ir posakių.

Atkreiptinas dėmesys, kad nagrinėjamu atveju nėra keliamas ginčas dėl Publikacijoje pateiktos informacijos prieinamumo nepilnamečiams, kadangi tiek Komisija skundžiamame sprendime, tiek atsakovės atstovas teismo posėdžio metu pripažino, kad pareiškėja ėmėsi visų teisės aktuose numatytų priemonių, kad Publikaciją skaitytų tik pilnametystės sulaukę asmenys. Pažymėtina, kad byloje keliamas ginčas, ar apskritai, tokia informacija galėjo būti paskleista.

Įstatymo 3 str. 2 d. įtvirtina, kad viešosios informacijos rengėjai, skleidėjai, žurnalistai ir leidėjai savo veikloje vadovaujasi Konstitucija ir įstatymais, Lietuvos Respublikos tarptautinėmis sutartimis, humanizmo, lygybės, pakantos, pagarbos žmogui principais, gerbia žodžio, kūrybos, religijos ir sąžinės laisvę, nuomonių įvairovę, laikosi profesinės etikos normų, Kodekso nuostatų, padeda plėtoti demokratiją, visuomenės atvirumą, skatina visuomenės pilietiškumą ir valstybės pažangą, stiprina valstybės nepriklausomybę, ugdo valstybinę kalbą, tautinę kultūrą ir dorovę.

Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (*toliau – ir Konvencija*) 10 str. 1 d. nustatyta, kiekvienas turi teisę laisvai reikšti savo mintis ir įsitikinimus. Tai teisė laisvai laikytis savo nuomonės, gauti bei skleisti informaciją ir idėjas, valdžios pareigūnų netrukdomam ir nepaisant valstybės sienų. Šis straipsnis neturi trukdyti valstybėms kelti reikalavimą licencijuoti radijo, televizijos ar kino įstaigas. Pagal šios straipsnio 2 d. naudojimas šiomis laisvėmis, kadangi tai susiję su pareigomis bei atsakomybe, gali būti sąlygojamas tokių formalumų, sąlygų, apribojimų ar bausmių, kurias numato įstatymas ir kurios demokratinėje visuomenėje būtinos valstybės saugumo, teritorinio vientisumo ar viešosios tvarkos interesams, siekiant užkirsti kelią teisės pažeidimams ir nusikaltimams, žmonių sveikatai bei moralei, taip pat kitų asmenų orumui ar teisėms apsaugoti, užkirsti kelią konfidencialios informacijos atskleidimui ar teisminės valdžios autoritetui ir nešališkumui garantuoti.

Europos Žmogaus Teisių Teismas, aiškindamas teisės skleisti informaciją turinį (Konvencijos 10 str.), yra nurodęs, kad teisė skleisti informaciją ir idėjas apima ne tik teisę skleisti neutralią informaciją ir idėjas, kurios yra palankios ir neįžeidžiančios, bet ir informaciją, kuri yra šokiruojanti, erzinti ar trikdanti visuomenę ar jos dalį. Taigi, Konvencija gina ne tik asmenį, paskleidusį absoliučiai teisingą informaciją, bet ir asmenį, kuris paskleidė ne visiškai tikslią informaciją, tačiau tą darė sąžiningai, nepiktnaudžiaudamas teise skleisti informaciją, t. y., neperžengdamas Konvencijos 10 str. 2 d. nustatytų šios teisės ribų (*Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimai: Handyside prieš Jungtinę Karalystę, 1976 m.; Obsertver ir Guardian prieš Jungtinę Karalystę, 1991 m.; De Haes ir Gijssels prieš Belgiją, 1997 m.; Lingens prieš Austriją, 1986 m., bylose*).

Nagrinėjamu atveju nustatyta, kad Komisija skundžiamame sprendime konstatavo, kad Publikacija buvo pažeistas Kodekso 15 str.

Kodekso 15 str. nustatyta, kad žurnalistai, viešosios informacijos rengėjai ir skleidėjai neturi skelbti informacijos, kuri tiesiogiai ar netiesiogiai skatina daryti nusikaltimus, pažeisti viešąją tvarką, mėgdžioti agresyvų elgesį. Taip pat neturi būti skelbiama informacija, kurioje propaguojamas ar patraukliai vaizduojamas rūkymas, girtavimas, narkotikų ar kitų kvaišalų vartojimas, azartiniai žaidimai.

Komisija, konstatuodama Kodekso 15 str. pažeidimą, skundžiamame sprendime nurodė, kad dauguma pilnametystės nesulaukusių asmenų, kaip ir kai kurie pilnamečiai, nėra pakankamai emociškai ir intelektualiai išprusę, kad tinkamai suprastų Publikacijos autoriaus sarkazmą bei meninės išraiškos priemones, todėl raginimus smurtauti prieš nepatinkančius ir (ar) galimai smurtaujančius mokytojus gali suprasti tiesiogiai, lygiai kaip gali pasinaudoti autoriaus pateiktais praktiniais patarimais vien iš chuliganiškų paskatų. Publikacijoje buvo raginama fiziškai susidoroti su galimai smurtaujančiais mokytojais arba smurtauti prieš mokytojus „šiaip iš smagumo“, t. y. buvo netiesiogiai skatinama daryti nusikaltimus, pažeisti viešąją tvarką, mėgdžioti Publikacijoje aprašomą agresyvų elgesį.

Iš teismui pateiktos Publikacijos, dėl kurio nagrinėjamu atveju ir yra kilęs ginčas, matyti, kad joje pateikiami patarimai, kaip mokiniai gali susidoroti su jiems nepatinkančiais mokytojais, pateikiami galimo panaudoti smurto variantai, t. y. „<...> ištraukti pipirines dujas ir supurkšti jai pusę balioniuko į veidą <...>“, „<...> staigiai žiebtį delnu mokytojui į dešinę ausį. Jam skaudės, jis

bus imobilizuotas, ir kelioms sekundėms laimėsite laiko sekančiam prijomui: iš visų jėgų dešinės rankos alkūne trenkti darbakiui į dantis“, „<...> staigiai rėži ašmenimis mokytojui per veidą <...>“. Ši nurodyta ir pateikta informacija, teismo vertinimu, laikytina skatinančia smurtą prieš asmenis, einančius pedagogo pareigas, taip pat agresyvų elgesį bei viešosios tvarkos pažeidimus, taigi pažeidžianti Kodekso 15 str. įtvirtintą nuostatą.

Taip pat skundžiamame sprendime konstatuota, kad buvo pažeistas Kodekso 21 str.

Pagal Kodekso 21 str. žurnalistas turi būti profesionaliai pasirengęs. Taisyklinga kalba, kalbos kultūra yra vienas svarbiausių žurnalisto profesinių reikalavimų. Žurnalistai, viešosios informacijos rengėjai savo kūrinuose turi vengti vartoti nepadorių, užgaulių žodžių ir posakių.

Nustatant Kodekso 21 str. pažeidimą, skundžiamame sprendime buvo konstatuota, kad autoriaus teiginiai neabejotinai yra užgaulūs daugumai pedagogo darbą dirbančių asmenų, diskredituoja jų profesiją ir menkina juos mokinių bei mokinių tėvų akyse.

Ginčo Publikacijoje kalbant apie mokytojus buvo nurodoma: „Pažindamas savo kenkėją galėsi atsispirti mokytojo skvarbai, ir gal net sugebėsi likti nepakitęs“, „Kalbėdamas čia apie mokytoją, omenyje turiu įprastą, tradicinį mokytoją, dažniausiai bobą, o ne tą vieną iš dvidešimties švietimo darbuotojų, kuris yra normalus žmogus <...>“, „Švietimo sistemos kareivos yra tos motušės, kurios niekur kitur nei Saltoniškių Žiedo Tratykla nebetiko ir nevaliojo įstoti <...>“, „Tai žmonės, kurie dažniausiai yra kilę iš kaimo, kur tvyro smirdalų, šūdumusių ir kraujomaišos dvasia“, „Moksleivi, Mokytoja savo pagrindine užduotimi laiko tavęs sužlugdymą, padarymą iš tavęs kretiniškos makakos. Antrinė jų užduotis yra už tai dar ir gauti pinigų. Mokytoja tavęs nekenčia, nes vidumi supranta, kad devyni iš dešimt aštuntokų yra jau už ją intelektualė“, „<...> mokytoja dažnai yra lytiniu būdu persiduodančių ligų nešiotoja <...>“. Iš to, kas nurodyta, akivaizdu, jog Publikacijoje pavartoti išsireiškimai, priešingai, nei teigia pareiškėja, buvo nukreipti konkrečiai į asmenų grupę, dirbančių mokytojo darbą. Šiuos išsireiškimus teismas laiko nepadoriais ir užgauliais minėtų asmenų atžvilgiu. Be to, Publikacijoje vartojama kalba nėra taisyklinga, pažeidžiami kalbos kultūros reikalavimai. Taigi, šiuo atveju autorius nesilaikė Kodekso 21 str. nustatytų reikalavimų.

Atsižvelgęs į tai, kas išdėstyta, teismas konstatuoja, kad Komisija pagrįstai pripažino, jog buvo pažeisti Kodekso 15 ir 20 str. reikalavimai, tokia Publikacijoje pateikta informacija negalėjo būti viešinama. Atmestini pareiškėjos skundo teiginiai, kad Komisija priimtu sprendimu apribojo autoriaus Algirdo Ramanausko teisę į saviraiškos laisvę, kadangi šiuo atveju buvo peržengtos Konvencijos 10 str. 2 d. nustatytos šios teisės ribos, t. y. buvo piktnaudžiaujama autoriui suteikta saviraiškos laisve. Taip pat atmestini ir pareiškėjo teiginiai, kad Komisija, priimdama sprendimą, neįvertino Publikacijos žanro, t. y. tai, jog ji priskirtina feljetono žanrui. Šiuo atveju buvo vertinamas Publikacijos turinys, t. y. joje išreikštos idėjos, mintys, pavartoti išsireiškimai, todėl jos priskyrimas vienam ar kitam žanrui, neturi teisinės reikšmės.

Pareiškėjos skunde teigiama, kad Komisija pažeidė jai pateiktų skundų nagrinėjimo terminus, t. y. skundai išnagrinėti praėjus beveik pusei metų.

Įstatymo 46¹ str. 6 d. nustato, kad Komisija dirba pagal Komisijos patvirtintą darbo reglamentą.

2015-03-23 Komisijos patvirtinto Komisijos darbo reglamento 17 str. nustatyta, kad į ją dėl visuomenės informavimo etikos pažeidimų gali kreiptis fiziniai ir juridiniai asmenys ne vėliau kaip per 12 mėnesių nuo tos dienos, kurią pažeidimas buvo padarytas. Skundas turi būti išnagrinėtas ne vėliau kaip per 90 dienų nuo jo gavimo dienos. Skundo nagrinėjimo terminas gali būti pratęstas, jeigu jam išnagrinėti reikalinga papildoma medžiaga.

Iš byloje esančių rašytinių įrodymų nustatyta, kad Tado Rastenio, Artūro Račo, Reginos Laucytės, Tomo Rutkausko, Rūtos Tuomaitės, Erikos Leiputės – Stundžienės, Lietuvos švietimo įstaigų profesinės sąjungos, Lietuvos švietimo profesinės sąjungos, Lietuvos mokytojų profesinės sąjungos ir Lietuvos švietimo darbuotojų profesinės sąjungos skundai dėl Publikacijos atitikties Kodekso nuostatomis buvo gauti nuo 2016-09-05 iki 2016-10-05, o skundžiamas sprendimas priimtas tik 2017-03-01, t. y. praėjus daugiau nei 90 dienų. Byloje nėra duomenų, kad buvo reikalinga pratęsti skundų nagrinėjimo terminus dėl papildomos medžiagos reikalingumo. Taigi, Komisija pažeidė Reglamente jai nustatyta pareigą išnagrinėti jai pateiktus skundus ne vėliau kaip

per 90 dienų. Tačiau šis procedūrinis pažeidimas, nagrinėjamu atveju, nelaikytinas esminiu, kadangi nenustatyta, jog toks pažeidimas būtų apribojęs pareiškėjos teisę kreiptis į teismą dėl priimto sprendimo teisėtumo ir pagrįstumo. Atkreiptinas dėmesys, kad toks procedūrinis pažeidimas šiuo atveju galėtų sukelti neigiamas pasekmes tik asmenims, kurie kreipėsi į Komisiją dėl Publikacijos ištyrimo, tačiau byloje nėra duomenų, kad jie būtų reiškę pretenzijas dėl to, jog jų skundai buvo nagrinėjami ilgiau nei numatyta Komisijos darbo reglamente.

Taigi, remiantis tuo, kas išdėstyta, teismas konstatuoja, kad Komisijos 2017-03-01 sprendimas Nr. EKS-12/17 „Dėl pripažinimo padarius Lietuvos visuomenės informavimo etikos kodekso pažeidimus“ yra teisėtas ir pagrįstas, nėra teisinio pagrindo jo panaikinti, o pareiškėjos skundas atmetamas.

Pripažinus, jog Komisijos sprendimo naikinti nėra teisinio pagrindo, atmetamas ir pareiškėjos skundo reikalavimas pripažinti Tado Rastenio, Artūro Račo, Reginos Laucytės, Tomo Rutkausko, Rūtos Tuomaitės, Erikos Leiputės-Stundžienės, Lietuvos švietimo įstaigų profesinės sąjungos, Lietuvos švietimo profesinės sąjungos, Lietuvos mokytojų profesinės sąjungos ir Lietuvos švietimo darbuotojų profesinės sąjungos skundus nepagrįstais.

Skunde pareiškėja prašo priteisti sumokėtą žyminį mokestį.

Lietuvos Respublikos Administracinių bylų teisenos įstatymo 40 str. 1 d. nustato, kad proceso šalis, kurios naudai priimtas sprendimas, turi teisę gauti iš kitos proceso šalies savo išlaidų atlyginimą. Nagrinėjamu atveju sprendimas priimamas ne pareiškėjos naudai, todėl sumokėtas žyminis mokestis jai nepriteisiamas.

Teismas, vadovaudamasis Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 84–87 str., 88 str. 1 p., 132 str. 1 d. ir 133 str.,

n u s p r e n d ž i a:

Pareiškėjos UAB „Alfa media“ skundą atmesti.

Sprendimas per vieną mėnesį nuo jo paskelbimo dienos apeliacine tvarka gali būti skundžiamas Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismui, apeliacinį skundą paduodant šiam teismui tiesiogiai arba per Vilniaus apygardos administracinį teismą.

Teisėjai

Violeta Balčytienė

Jolanta Malijauskienė

Rūta Miliuvienė